

Beszámoló

Az ösztöndíj elnyerése óta négy bemutatóm volt. Három rendezőként és egy színészként. Mivel egyszerre vagyok tag a Tompa Miklós társulatban, Romániában, és dolgozom gyakran Magyarországon, az alapítványi ösztöndíj sokat segített abban, hogy ezt a „kétlakiságot” finanszírozni tudjam. Gondolok itt a lakásomra mindkét országban, valamint az utazásra.

Még tavaly májusban kezdtük el próbálni a Tompa Miklós társulattal az Ármány vs. Szerelem című előadást, aminek Schiller szinte azonos című darabja szolgált alapul. Ezt a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház előterében mutattuk be. „Máskálós” előadást csináltunk „talált tér”-ben, vagyis a nézők átsétáltak három különböző helyszín között. Elsősorban azért választottam ezt az anyagot, mert azt gondoltam, hogy a társulat színészeinek kihívás lesz Schiller bonyolult nyelvezetével, vaskos monológjaival, és árnyalt lélekábrázolásával megküzdeni, és ez engem is nagyon inspirált. Júniusban tartottunk egy munkabemutatót, majd októberben a hivatalosat.

Augusztusban kezdtem el próbálni színészként a Herman Melville: Moby Dick című regényéből írt adaptációt, amit Fekete Ádám írt és rendezett. Itt a regény csak kiindulópont volt. Egy olyan non- dramatikusan születt, ami főleg arról szólt, hogy Ádám, és a színészek hogyan viszonyulunk a regényhez, és az abban rejlő konfliktusokhoz. Az előadást A Trafó-ban mutattuk be október hetedikén, és azóta sajnos csak négyszer játszottuk.

Ezután Eugene O' neill: Utazás az éjszakába című darabját rendeztem a Stúdió K Színházban. Itt is „talált teret” használtunk. Kibéreltünk egy lakást a színház közelében, és a darabnak megfelelően átalakítottuk. Azért volt hasznos, mert az eddigi munkáimtól eltérően a darab és a tér sugallatára naturalista játékmódban játszanak a színészek. Izgalmas kihívás volt, mert korábban mindig valamifajta teátrális túlzás érdekelt, de tulajdonképpen arra jöttem rá, hogy továbbra is ez érdekel.

Április 22-én mutattuk be a tatabányai Jászai Mari Színházban, Ödön von Horváth: Kasimir és Karoline című darabját. Másodjára rendeztem Ödön von Horváthot, először a Mesél a bécsi erdőt 2019-ben, Nyíregyházán. Nagyon szeretem a szerző humorát, kegyetlenségét, a pesszimizmusát. Nem szereti a szereplőit, de mélyen ismeri őket. Nem azonosulást vár el a nézőtől, hanem felháborodást. Úgy ábrázol, hogy egy szereplő adott tulajdonságát először eltúlozza, ezzel kinevetteti, majd olyan helyzetekbe hozza a szereplőt, amiben az előbb még mulatságos, vagy bájos tulajdonság már inkább undorító, embertelen, vagy betegesnek hat. Ez az előadás az évadban a többi rendezésemhez képest jobban épített a látványra, a zenére, a teátrális gesztusokra.

Köszönöm az alapítvány segítségét.